

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P. K.**, bývajúceho v B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou M. a partneri, s.r.o., so sídlom v B., proti odporkyni **K. G.**, bývajúcej v B., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 13 C 258/2005, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 2009, sp. zn. 7 Co 137/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 28. mája 2009, č.k. 13 C 258/2005-73 zastavil konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov z dôvodu späťvzatia návrhu pred začatím pojednávania (§ 96 ods. 1, 3 O.s.p.), vrátil navrhovateľovi súdny poplatok (§ 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov) a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania (§ 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporkyne uznesením zo 16. decembra 2009, sp. zn. 7 Co 137/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na § 3 a § 6 O.s.p. v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že aj keď ustanovenia § 96 ods. 1, 3 O.s.p. oprávňujú navrhovateľa

neobmedzene disponovať s návrhom až do prvého pojednávania vo veci, nie je možné vykladať ich prísne formálne v prípadoch, ak by taký výklad mohol mať vážne dôsledky pre odporcu. To platí i v prejednávanej veci, kedy navrhovateľ vzal návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania späť (až) po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty od jeho zániku, čo zakladá nevyvrátiteľnú právnu domnienku vyporiadania podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a znemožňuje odporkyňi domáhať sa na súde s tým súvisiacich práv, ktorých by sa pri pokračovaní v konaní domáhať mohla.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil právnou vetou vyslovenou v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 19/1998: „Za meniace rozhodnutie odvolacieho súdu možno z hľadiska prípustnosti dovolania považovať iba také rozhodnutie, ktoré v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa rozdielne konštituuje alebo deklaruje práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania“. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktorý, nerešpektujúc ustanovenia § 96 ods. 1, 3 O.s.p., poprel jeho právo na plnú dispozíciu s návrhom pred prvým pojednávaním a uprednostnil záujmy odporkyne napriek tomu, že v danom štádiu konania ich vôbec nemal zohľadniť. Rozhodnutím súdu prvého stupňa nebolo nijakým spôsobom ohrozené alebo porušené právo odporkyne na súdnu ochranu, keďže k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov došlo priamo zo zákona. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdí a navrhovateľovi prizná náhradu trov dovolacieho konania.

Odporkyňa sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu stotožnila s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu a zdôraznila, že neobmedzená dispozícia navrhovateľa s návrhom by jej v konaní znemožnila uplatniť svoje nároky a zohľadniť potreby maloletého dieťaťa účastníkov. Dovolanie preto navrhla „zamietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd a/ zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľ – vzhľadom k odkazu na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 19/1998 – odôvodňuje prípustnosť dovolania ustanovením § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., označujúc napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za zmeňujúce. S uvedeným tvrdením nemožno súhlasiť. Z odôvodnenia citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že za zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu možno považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa; teda ho nahrádza iným, rozdielnym rozhodnutím o veci samej (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 90/1992). Rozhodnutie, ktorým odvolací súd zrušuje uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania a vec mu vracia na ďalšie konanie, takým rozhodnutím nie je, nakoľko ide (len) o procesné rozhodnutie, ktorým sa práva a povinnosti účastníkov konania vo veci samej neupravujú vôbec. V danom prípade teda nejde o zmeňujúce uznesenie, proti ktorému by dovolanie bolo prípustné v zmysle § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Odvolací súd nerozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska, dovolanie preto nie je prípustné ani podľa § 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Keďže nejde ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, prípustnosť dovolania neprichádza do úvahy ani podľa § 239 ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uvedené vady konania neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Dovolanie preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolanie je odôvodnené výhradne nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. novembra 2010

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková